

A helyi kezdeményezés új távlatokat nyit

A XII. kerületi pártbizottsági ülés vitájához

Légvárakat építenek ebben a kerületben — alakulhatott ki a benyomás mindazokban, akik a minap részt vettek a XII. kerületi pártbizottság kibővített ülésén, amikor elolvasták a tanács által készített, öt évre szóló *kerületfejlesztés irányelveit*. Mert ha összeszámoljuk forintban mindazt, amit az irányelvek felsorol, sok százmillió jön ki végeredményként. Új út a Szabadság-hegyre, 100 kilométer új járda, a kerület minden utcájának a bekapcsolása a vízellátásba — a hegyen is —, új rendelőintézetek, a jelenlegi óvodai férőhelyek megduplázása, új tantermek, budai színház, fedett uszoda, lovasiskola, új üzletek sokasága, nagyáruház, szálloda, s még egy sor más létesítmény, beruházás, vagyis a kerület képeinek lényeges megváltoztatása.

A lakosság segítségével

Ugyan miből? Igaz, az előterjesztett irányelvek tulajdonképpen a legfontosabb és legszükségesebb kerületi igényeket tartalmazzák, de ha ezt fentről, a fővárosi fejlesztési alaptól várják csupán, máris ráírhatják a kibővített pártbizottsági ülés anyagára: illúzió. Hiszen köztudott, milyen sovány volt eddig a tanács pénztárcája — noha a mostani ötéves terv alatt is 178 milliót költött a lakosság érdekeit közvetlenül szolgáló kerületfejlesztésre, szemben a bátran tervezett 76 millióval.

Minden bizonnyal megéreztek a jelenlevők — pártbizottsági tagok, vállalatok, intézmények vezetői, tömegszervezeti képviselők, tanácstagok vagy háromszáz kerületi kommunista — kétkedését a pártbizottság és a tanács vezetői is, mert a kibővített ülést *dr. Tóth János* első titkár mindjárt azzal vezette be, hogy a főváros negyedik ötéves fejlesztési terve még csak ezután készül, a számok nem ismertek, azt sem tudják, mit kaphat a kerület a központi kasszából, *mégis reális* a hónapok fáradságos munkájával készült kerületi „elképzelés”, mert *számol a helyi erőforrásokkal*, a kerület vállalatainak, intézményeinek és egyéb szerveinek anyagi-szellemi hozzájárulásával, a lakosság segítségével.

Évtizedek óta úgy voltunk — mint más kerületek is — a fejlesztéssel, a kommunális, szociális, kulturális, oktatási és egyéb igények kielégítésével, hogy annyit tehattünk, amennyi pénzt fentről kaptunk — mondta *Tóth elvtárs*. — Ennek meg kell változnia. Elsősorban úgy, hogy a helyi lehetőségeket felkutadjuk, ésszerűen gazdálkodunk, és ebből növeljük a tanács bevételeit. Ezek az elképzelések már ennek szellemében készültek; egyetlen tétele sem illúzió, még akkor sem, ha eddig kerületfejlesztésre csupán 2 millió volt évente a fix állami támogatás.

A szavak értéke

E szavak valódi értékét végül is a hozzászólások mutatták. Más, hasonló témát tárgyaló vitákon mindig arról volt szó, hogy mit kellene felvenni még a tervbe, mit építsenek-csináljanak még. Ez a pártbizottsági ülés azonban — hűen ahhoz az utasításhoz, amelyet a budapesti pártbizottság adott a főváros fejlesztési koncepciójának kidolgozásában — azt kereste-kutatta, miből, hogyan valósítsák meg mindazt a sok szükségességet, amelyet a kerület vezetése pontosan felmért. Nem sok helyen fordult még elő — mint itt, és most —, hogy felálljanak nagyüzemi igazgatók, intézmények vezetői és — úgy mond — „megajánlásokat” tegyenek, ötleteket adjanak, hogyan lehetne a helyi bevételi forrásokat szélesíteni, a lakosság, a kerületben dolgozók, önmaguk életének megkönnyítésére többet tenni.

— A János Kórház rekonstrukciójából vállalatunk vállalja, hogy rendbe hozza az oly rossz utakat — ajánlotta fel *Valkó Márton*, a Közlekedési Építő Vállalat vezér-

igazgatója. Aztán más téma kapcsán: — Három éven belül átépül a Déli pályaudvar és Budapest második legnagyobb személypályaudvara lesz. Megváltozik a környék, óriási forgalommal. Jelentős bevételeket hozna a tanácsnak, ha a pályaudvarral szemben, az Alkotás utcai kis üzletecskéket modern üzletsorral építené át. Keresni kell kereskedelmi nagyvállalatokat, amelyek vállalnák a prosperitással kamatozó beruházásokat és a tanácsal közösen modern üzletsort építenének.

— Helyeslem, építsünk a tanácsal közösen egy nagy, háromszáz személyes óvodát, fele-fele alapon — adta elő vállalata véleményét *Pósch Gyula*, a MOM vezérigazgatója. — 35 milliónk van erre és hasonló célokra. De akkor azoknak az üzemeknek, amelyek úgy mond „beszállnak” a kerület fejlesztésébe anyagilag is, legyen szavuk abban, hogy a tanács mire, hová költi az így felszabaduló pénzt. Ezt megkívánja a demokrácia.

— A Népfront kerületi mérnök-aktivistái vállalták, hogy társadalmi munkában elkészítik a Lékai tér és a Böszörményi út rendezésének tervét — közölte *dr. Keszler Pál* főorvos, a Népfront kerületi bizottságának elnöke.

— Évi kétezer óra társadalmi munkát vállal iskolánk parancsnoksága — tolmácsolta a rendőrtisztzhelyettesi iskola parancsnoka.

Az ösztönzést fentről kapták

Minek soroljuk az önértékelés példáit, amikor jóformán az egész tervezet erre épített. Amiről már oly sok szó esett az elmúlt években — hogy ne csak a markunkat nyújtsuk, hanem tegyünk is valamit önmagunk boldogulásáért —, most valósággá lett a XII. kerületben. Az ösztönzést „fentről” kapták. Mert az a nagyszabású — a reális szükségleteket minden vonatkozásában tartalmazó, az ország fővárosához méltó — fejlesztési koncepció, amelyet a budapesti pártbizottság és a fővárosi tanács a múlt évben kidolgozott, s ez év elején megtárgyalt, tulajdonképpen erre a helyi öntevékenységre is épített. Igaz, Budapestnek — minden

eredménye mellett is — sok a pótolnivalója, nemcsak azért, mert az ország fővárosa, hanem mert ma már kétmillió ember él benne! S ennyiben a kormányzat még nagyobb figyelmet fordít a jövőben Budapestre az anyagiak elosztásánál. Am ezt ki egészíteni, még többet tenni adni, már a kerületek dolga, helyi lehetőségeik felhasználásával, a tanácsok és a vállalatok racionális együttműködésével. S hogy erre mennyi lehetőség van, azt példázta ez a gazdag pártbizottsági vita is, amely a kerület közügyévé tette a városrészt öt-éves fejlesztését.

Gyorsan térülő beruházás

— A János-hegyi drótkötélpálya, amelyet sokak hozzájárulásával építünk, és augusztus 20-ra át is vehetjük, látszólag idegenforgalmi létesítmény. Valójában azonban gyorsan megtérülő beruházás és a tanácsnak, vagyis a kerület lakosságának fejlesztési lehetőségeit növeli — mondott el a helyi erők mozgósításának összefüggéseiből egy konkrét esetet *Takács Jenő* tanácselnök. — Vagy itt van az idegenforgalmi és más szervek támogatásával épülő lovarda, amely szintén újabb bevételi lehetőségeket teremt. A kerület legszebb fekvésű helyeit, a Szabadság-hegyet, a János-hegyet stb., üdülőhelyé nyilvánítatjuk, ami azt jelenti, hogy a szállodákban, IBUSZ-szobákban lakók után napi két forint üdülőhelyi hozzájárulást fizetnek majd. Evente ez is öt-hat lakás ára az általunk tervezett lakásfejlesztési alapba. Mert minden erőnkkel segítenünk kell a lakásépítkezést, mert ez a kerületünkben is kulcskérdés...

Dicséretes kezdeményezés alakult ki tehát a XII. kerületben; nem várják az „égi manát”, hanem sorra vették a szükségleteket, a reális lehetőségeket, és feltárták önerejük birtokában állhat a főváros elé, amikor a negyedik ötéves terv konkrét számai formálódni kezdenek.

Jogos a következtetés: igazán csak akkor gyorsíthatjuk meg szép fővárosunk fejlesztését, ha mindannyian adunk is ehhez valamit!

Szabó László